

Sygn. akt VIII Cz 385/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VIII Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca – Sędzia SO Małgorzata Kończal (spr.),

Sędziowie: SO Katarzyna Borowy, SO Jadwiga Siedlaczek

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2019 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa *małoletniego A. P. działającego przez ojca Ł. P.*

przeciwko *A. M.*

o alimenty

w przedmiocie wniosku strony powodowej o udzielenie zabezpieczenia

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 12 stycznia 2019 r.

sygn. akt III RC 607/18

postanawia:

- 1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zobowiązać pozwaną A. M. tytułem zabezpieczenia powództwa do uiszczania na rzecz małoletniego A. P. alimentów w kwocie po 500 zł (pięćset złotych) miesięcznie, poczynając od dnia 1 maja 2019 r., płatnych z góry do dnia 10-go każdego miesiąc, do rąk ojca małoletniego Ł. P., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności którejkolwiek z rat – do prawomocnego zakończenia niniejszej sprawy, a w pozostałej części wniosek o zabezpieczenie oddalić;***
- 2. oddalić zażalenie w pozostałej części.***

/SSO Katarzyna Borowy/ /SSO Małgorzata Kończal/ /SSO Jadwiga Siedlaczek/

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu oddalił w niniejszej sprawie wniosek strony powodowej o zabezpieczenie roszczenia poprzez zobowiązanie pozwanej do płacenia na czas postępowania na rzecz małoletniego po 700 zł miesięcznie.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał na stanowiący podstawę żądania pozwu art. 135 kro oraz art. 730 § 1 k.p.c., odnoszący się do zabezpieczenia roszczenia. Uznał dalej, że na obecnym etapie sprawy brak jest pełnych danych o obecnej sytuacji materialnej i dochodach ojca dziecka, jak i pozwanej, co stanowi –

w ocenie Sądu Rejonowego – o tym, że roszczenie w żadnej kwocie nie zostało w pełni uprawdopodobnione i wysokość alimentów zostanie ustalona na rozprawie.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła strona powodowa, zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie:

- a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zupełnie dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozostającego w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, poprzez uznanie, że powód nie uprawdopodobnił uzasadnionych potrzeb małoletniego oraz możliwości zarobkowych pozwanej;
- b) art. 730 § 1 k.p.c. w zw. z art. 753 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że brak jest podstaw do zabezpieczenia roszczenia w sprawie.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez udzielenie zabezpieczenia zgodnie z wnioskiem oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 753 k.p.c. konieczną przesłanką do udzielenia zabezpieczenia w sprawach o alimenty jest uprawdopodobnienie istnienia roszczenia, nie ma natomiast potrzeby wykazywania interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Wynika to z faktu, iż w przepisie tym unormowano szczególny przypadek zabezpieczenia roszczeń alimentacyjnych, które ma charakter zabezpieczenia nowacyjnego i polega na stworzeniu na czas procesu nowej prowizorycznej sytuacji, w której obowiązany zobowiązany jest do zapłaty jednorazowo albo okresowo pewnej sumy pieniężnej. Przy czym celem zabezpieczenia w tym przypadku nie jest zapewnienie egzekucyjnego wykonania przyszłego orzeczenia, lecz natychmiastowe dostarczenie uprawnionemu środków utrzymania. W tym zakresie zabezpieczenie prowadzi do „prowizorycznego” zaspokojenia uprawnionego, a zakaz z art. 731 k.p.c. nie ma zastosowania. Niemniej uwzględnienie wniosku o zabezpieczenie powództwa w omawianym wypadku nie jest równoznaczne z zobowiązaniem do uiszczenia uprawnionemu kwoty w wysokości żądanej w pozwie, aczkolwiek sytuacja taka nie jest wykluczona. Tak więc przesłanką do udzielania zabezpieczenia roszczenia alimentacyjnego jest w istocie konieczność uprawdopodobnienia usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 §1 k.r.o. in fine).

Uprawdopodobnienie roszczenia oznacza natomiast uzasadnienie zgłoszonych twierdzeń, dające przekonanie o ich prawdopodobieństwie; z uprawdopodobnieniem roszczenia mamy do czynienia wówczas, gdy jest ono wiarygodne, istnieje słuszna podstawa do przyjęcia, że istnieje i jest wymagalne (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 1997 r., I ACz 735/97, Lex nr 32272). Postępowanie zabezpieczające jest wolne od rygorów postępowania dowodowego (art. 243 k.p.c.), jednak nie może opierać się na samych nie popartych niczym twierdzeniach strony.

Odnosząc się do zgłoszonego w pozwie żądania, wskazać trzeba, że podstawę roszczenia alimentacyjnego dziecka stanowi art. 133 § 1 krio zaś jego granice określa art. 135 § 1 krio, zgodnie z którym zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego; w myśl § 2 alimentacja może przybrać formę osobistych starań o utrzymanie lub wychowanie dziecka.

W niniejszej sprawie powód uprawdopodobnił, że na pozwanej – matce małoletniego - spoczywa obowiązek alimentacyjny. Nie ulega również wątpliwości, już tylko z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, że utrzymanie małoletniego wiąże się z określonymi kosztami. Wysokość tych kosztów zostanie ustalona w toku postępowania dowodowego. Podobnie ustalone zostaną możliwości zarobkowe/dochody zarówno pozwanej, jak i

ojca dziecka. Na obecnym etapie postępowania, dla udzielenia zabezpieczenia, nie jest koniecznym udowodnienie okoliczności w tym zakresie. Wystarczy ich uprawdopodobnienie. Stąd zupełnie bezzasadne jest stanowisko Sądu Rejonowego, w świetle którego dla uwzględnienia wniosku koniecznym było ustalenie „pełnych danych o obecnej sytuacji materialnej i dochodach (zarobkach) ojca dziecka, jak i pozwanej”. Jak już bowiem podkreślono, okoliczności te – choć niewątpliwie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy – na obecnym etapie postępowania wymagają jedynie uprawdopodobnienia.

W niniejszej sprawie powód wprawdzie wprost przyznał, że nie posiada informacji o wysokości dochodów pozwanej, jednak mając na uwadze zasady doświadczenia, przyjmując, że pozwana jest osobą zdrową i nie ma przeciwwskazań do pracy zarobkowej, za uprawdopodobnione uznać należało, że jej możliwości zarobkowe odpowiadają co najmniej minimalnemu wynagrodzeniu za pracę, tj. około 1.650 zł netto miesięcznie. Podkreślenia wymaga, że pozwana osobiście odebrała w dniu 9 kwietnia 2019 r. odpis pozwu, postanowienia o zabezpieczeniu oraz zażalenia, miała zatem możliwość ustosunkowania się do żądania strony powodowej. Pozwana nie zajęła jednak stanowiska w sprawie i nie kwestionowała twierdzeń strony powodowej m.in. co do posiadanego przez nią wykształcenia (technik administracji).

Dodać należy, że Sąd Okręgowy podziela ugruntowany w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym rodzic powinien podzielić się z dzieckiem nawet najmniejszym dochodem, podkreślając jedynie, że wymagane jest przy tym zachowanie podobieństwa stopy życiowej rodzica i dziecka. W wyroku z dnia 24 marca 2000 r. (I KKN 1538/99, Lex nr 51629), SN także stwierdził, że trudna sytuacja materialna rodziców, nie zwalnia ich od obowiązku świadczenia na potrzeby dzieci. Zmuszeni są oni dzielić się z dziećmi nawet bardzo szczupłymi dochodami, chyba że takiej możliwości są pozbawieni w ogóle. W powołanym orzeczeniu SN wskazał nawet, że w sytuacjach skrajnych, zwłaszcza o charakterze przejściowym, sprostanie obowiązkowi alimentacyjnemu wymagać będzie poświęcenia części składników majątkowych. Pogląd ten znalazł odzwierciedlenie także w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 stycznia 2017 r., III AUa 1400/16, LEX nr 2265668, III AUa 71/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 maja 2016 r., LEX nr 2107446).

Mając na uwadze powyższe, przyjmując, że możliwości zarobkowe pozwanej odpowiadają co najmniej minimalnemu wynagrodzeniu za pracę oraz uwzględniając potrzebę zabezpieczenia interesu małoletniego na czas postępowania, Sąd Okręgowy za zasadne uznał zobowiązanie pozwanej, do czasu jego zakończenia, do uiszczania na rzecz małoletniego alimentów w kwocie 500 zł miesięcznie. Kwota ta nie jest wygórowana i zakładając, że pozwana osiąga co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę, mieści się w jej możliwościach zarobkowych. Jednocześnie nie budzi ona wątpliwości z punktu widzenia usprawiedliwionych potrzeb małoletniego, uwzględniając przedłożone przez powoda dowody oraz zwłaszcza zasady doświadczenia życiowego.

Zastrzec należy, że powyższa ocena ma jedynie charakter wstępny, a okoliczności, które legły u jej podstaw, będą przedmiotem postępowania dowodowego i szczegółowej analizy Sądu. W szczególności Sąd I instancji ustali rzeczywiste możliwości zarobkowe/dochody i wydatki pozwanej, ojca powoda, a także rzeczywistą wysokość kosztów zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego. Stąd też na obecnym etapie sprawy nie można przesądzić o ostatecznym rozstrzygnięciu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uwzględnił zażalenie w części, orzekając jak w pkt 1 sentencji, stosownie do art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. oddalił zażalenie uznając, że na obecnym etapie postępowania nie uprawdopodobniono, aby zakres możliwości zarobkowych pozwanej oraz usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, uzasadniał przyznanie alimentów w wyższej kwocie. Odnośnie daty, od której orzeczono płatność alimentów, wskazać trzeba, że z uwagi na ograniczony materiał dowodowy, na obecnym etapie postępowania, nie było podstaw do orzekania zabezpieczenia za okres wcześniejszy. Brak dokładniejszych informacji odnośnie sytuacji finansowej pozwanej rodzi ryzyko, że obciążenie jej zaległymi alimentami na obecnym etapie postępowania, utrudniłoby lub nawet uniemożliwiłoby jej realizację nałożonego przez Sąd obowiązku.

Sąd Okręgowy nie orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego, gdyż rozstrzygnięcie w tym przedmiocie powinno zostać zawarte w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie wydanym przez Sąd I instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r. II CZ 203/10, Lex nr 738399).

/SSO Katarzyna Borowy/ /SSO Małgorzata Kończal/ /SSO Jadwiga Siedlaczek/